

Sygn. akt V CNP 60/11

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi E. K. i K. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego z dnia 26 października 2010 r.,

w sprawie z powództwa E. K. i K. K.

przeciwko M. S. i M. Ł.

o ochronę posiadania,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lutego 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 października 2010 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 10 czerwca 2010 r. oddalającego powództwo w sprawie o ochronę posiadania.

Wyrok Sądu Okręgowego powodowie zakwestionowali skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W skardze zarzucili naruszenie art. 478 k.p.c. przez błędną jego wykładnię. Sądy orzekające w sprawie ustaliły, że między stronami – właścicielami graniczących ze sobą działek – istnieje spór co do pasa gruntu. Sądy uznały, że roszczenie powodów nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie wykazano, aby powodowie faktycznie byli posiadaczami spornego pasa gruntu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymaga uprawdopodobnienia istnienia szkody wywołanej kwestionowanym orzeczeniem (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 424¹ § 1 k.p.c.), a niespełnienie tego wymagania powoduje odrzucenie skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Powodowie nie uprawdopodobnili wystąpienia szkody wywołanej zaskarżonym wyrokiem. Skarżący wskazali jako szkodę brak możliwości uprawiania spornego pasa gruntu i czerpania z tego tytułu pożytków. Skarżący upatrują szkody w oddaleniu powództwa, a w takiej sytuacji nie może być mowy o szkodzie.

Zgodnie z przepisem art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów orzekających i nie może być kontrolowana przez Sąd Najwyższy.

Zarzuty wskazane przez skarżących dotyczące naruszenia art. 478 k.p.c. są w istocie związane z problematyką ustaleń faktycznych i korzystaniem przez Sąd

z określonych środków dowodowych. Wywody skarżących stanowią wyłącznie polemikę z oceną materiału dowodowego przeprowadzoną przez Sądy orzekające w sprawie.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, niepubl.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).